

Vyjádření vedoucí práce Ladislava Vitouše Surrealistická „hra“ a její využití v díle Richarda Weinera

Hra doopravdy

Bakalářská práce patří k těm, pracím, které je radost vést. Téma práce si student zvolil sám, a ta se vždy projevuje jistou radostí a nadšením, které přece jen školní práci naplňují. Student se pokusil samostatně formulovat problém, a samostatně jej vypracovat na malé ploše bakalářské práce, a tak je podle mého názoru někdy až příliš lakonický a někdy jaksí příliš rychle odsouvá problém. Většinou se tak děje proto, aby práce zbytečně nenarostla. Možná je však stále problém práce vymezen příliš široce, zde musím tuto výtku adresovat také k vedoucí práce.

Student se postupně vyrovnává s dnes již poměrně velkou weinerovskou literaturou a dobře se v ní orientuje, stejně jako se orientuje v základních textech surrealismu a jemu blízké skupiny Le Grand Jeu, s níž byl Weiner po jistou dobu spjat. Druhým významným okruhem, s kterým se student musel vyrovnat, byla problematika hry. Ladislav Vitouš zvolil pohled inspirovaný fenomenologií a zvláště Eugenem Finkem, daří se mu naznačit možné spojnice.

Kapitolky o jazyce, ludičnosti a divadelnosti Weinerových posledních próz ukazují, jak se Ladislav Vitouš snažil více se přiblížit textům a najít interpretační klíče k nelehkým a přitom úchvatným moderním literárním hrám, jimž nechybí silný morální akcent, jak sám zdůraznil.

Práce je kultivovaná a vyhovuje nárokům bakalářské práce. Končí však možná ve chvíli, kdyby mohla vlastně skutečně začít. V časovém tlaku myslím nebyly dokončeny slibné myšlenky, jež jsme znala s obsáhlých diskusí, které jsme se studentem vedli.

Práce je to však kvalitní, pracuje pečlivě s primárními a sekundárními zdroji, je solidně argumentovaná a je z ní vidět, že student rozumí předmětu svého zájmu. Je to práce, která může být jednoznačně předložena k obhajobě.

Libuše Heczková